

סמ"ר בסול אופיר
5197437
בן דינה ועזרא
נולד ב- ו' אדר ב' תשל"ו 8.3.1976
התגייס לצה"ל ב- 26.3.1995
שרת בגדוד "גדעון" (13)
נפל ב- י"ב אלול תשנ"ז 14.9.1997
בעת התפוצצות מטען בלבנון.

בסול, אופיר (אשר)

בן דינה ועזרא. נולד ביום ו' באדר ב' תשל"ו (8.3.1976) בכפר סבא, אח לאוהד ואפרת.

אופיר החל את לימודיו בבית-הספר היסודי 'בר אילן' בעיר הולדתו. במהלך שלוש השנים שבהן שהתה המשפחה בבליה בשליחות, למד בכיתות ב'-ד' בבית-הספר 'תחכמוני' באנטוורפן. כששבה המשפחה ארצה המשיך אופיר את לימודיו במכינה למדרשייה שבקרית הרצוג בכפר סבא, וסיים לימודיו במגמה הכימית במדרשיית 'נעם' בפרדס חנה.

אהבת האדם שבו, נכונותו התמידית לסייע לכל אדם, טוב ליבו, החן המיוחד לו וחיוכו הנצחי קרנו ממנו והשפיעו תמיד על

סביבתו. תמיד מוקף היה בחברים ובני משפחה רבים, אוהבים ומעריצים. אופיר האמין בעשייה לשמה ולא היסס ליטול אחריות ולפעול מתוך שיקול דעת ותבונה כשנדרש הדבר. מעל הכל ניחן אופיר בצניעות וענווה שליוו אותו כל חייו.

בשלהי מרס 1995 התגייס אופיר לצה"ל והוצב בחטיבת 'גולני', שאליה שאף להגיע. הוא סיים את אימוני הטיروנות כחייל מצטיין, ולאחר קורס מ"כים שירת כמ"כ טירונים.

לדרישת מפקדיו, הצטרף לקורס קציני חי"ר, אולם זמן קצר לפני סיומו ביקש לחזור לגדוד 13 האהוב עליו. אופיר האמין כי על חייל קרבי לשרת במקומות שבהם "עושים מה שצריך" כלשונו, ולכן ביקש לעלות עם הגדוד לקו בלבנון.

כסמל מחלקת הסיור הוביל את חייליו במשימות מבצעיות בלבנון. חייליו ומפקדיו סמכו עליו, בטחו בו ואהבו אותו, בשל יחסו החם והמבין אליהם, היכולת המקצועית הגבוהה שהפגין והסמכותיות והאחריות שגילה כחייל וכמפקד.

ביום י"ב באלול תשנ"ז (14.9.1997) צעד אופיר בראש כוח ששב ממארב. בדרך עלה הכוח על מטען באזור הביטחון, ליד הכפר תלוסה. אופיר נפצע באורח אנוש. החילוץ היה קשה וממושך ואופיר נפטר בבית-החולים רמב"ם בחיפה לאחר שש וחצי שעות של מאבק. בן עשרים-ואחת וחצי היה בנופלו. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בכפר סבא. הותיר אחריו הורים, אח ואחות.

גולני - באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה". עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאתיים וחמישים חללים... כל אלו הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-הקרב ולפעילות המבצעית... ועם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שירותם הסדיר, כלוחמים וכמפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם היתה ב"אימון ובשגרה"!

הפרק הזה מוקדש לאלו אשר בסבב שנתי קבוע היו "עולים לקר", "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה", ל"נופש" ול"תעסוקה". לאלו שלא נטלו חלק בקרב וגם לא עברו את הגבול לצורך חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש, וכל שירותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש.

אם תשאל, תיווכח איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, קדש', 'ששת הימים' או 'יום הכיפורים'; במלחמת ההתשה והמרדפים, במבצע 'ליטאני' או 'של"ג', במלחמת לבנון או ב'שטחים'...

אם תשאל, הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים: על סיור הבוקר והסיור האלים, על התצפית והמארב, על ניווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, תחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד ובחטיבה. הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ, המ"מ, הסמל והרס"ר, את המאהל והשמירות, ההמתנה והשמועות... הכוננות, ה"הקפצות", המסדרים, ה"ציאות"... כולם לקחו איתם עם כל הזכרונות, את ה"קטבוק", הפק"ל והתד"ל, שק-השינה, המדים והדרגות. אפוד-המגן, השש-בש, הקסדה ואין-ספור חוויות...

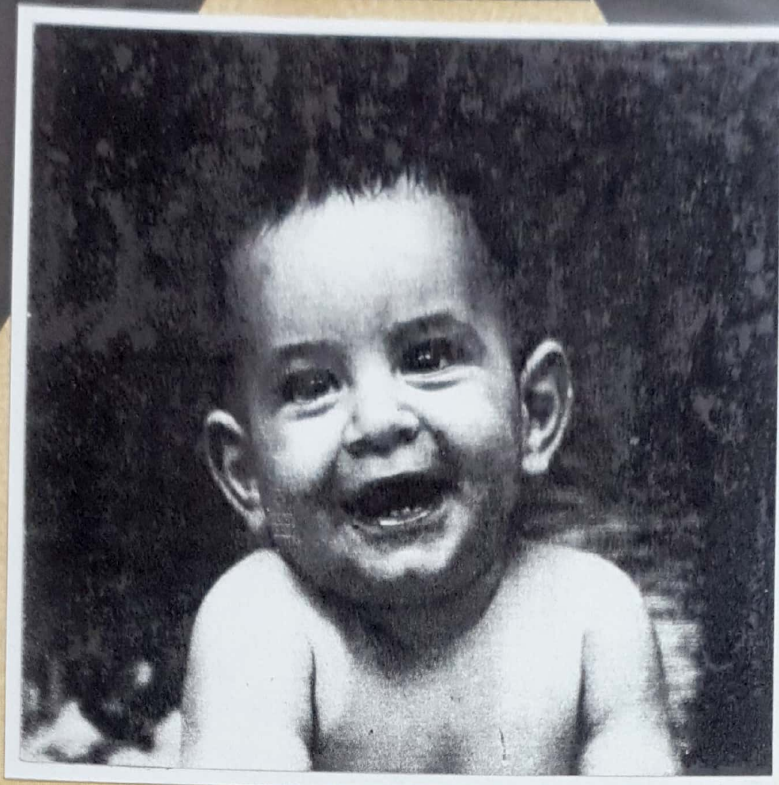
ועל כן, ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה ומאמץ וחזרו רטובים מריצת-לילה, ממסע, ממטווח ומעשרות ימי אימונים: אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-לילה ואימון-יום, אימון מחלקתי, פלוגתי וגדודי. אימון-הפרט ואימון החטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל-צורות הלחימה: ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר, עם שריון ותותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימייה ורימונים, עם חגור מלא או "חגור פילים"; עם קפל"ד ושכפ"ץ, 'פאוצ'ים' ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי: "סטן", "עוזי", "צ'כי", "אפ-אן" או "גליל". עם מגל"ד ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות בגולני, פירושו להתאמן עם כל הנשמה ולשאת בגאווה את הכוונה החומה...

להיות בגולני, פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, לשרת בגדודים, ב"סיירת", ב"עורב", בפלוגת-הקשר, בפלוגת-ההנדסה או ב"מפקדה".

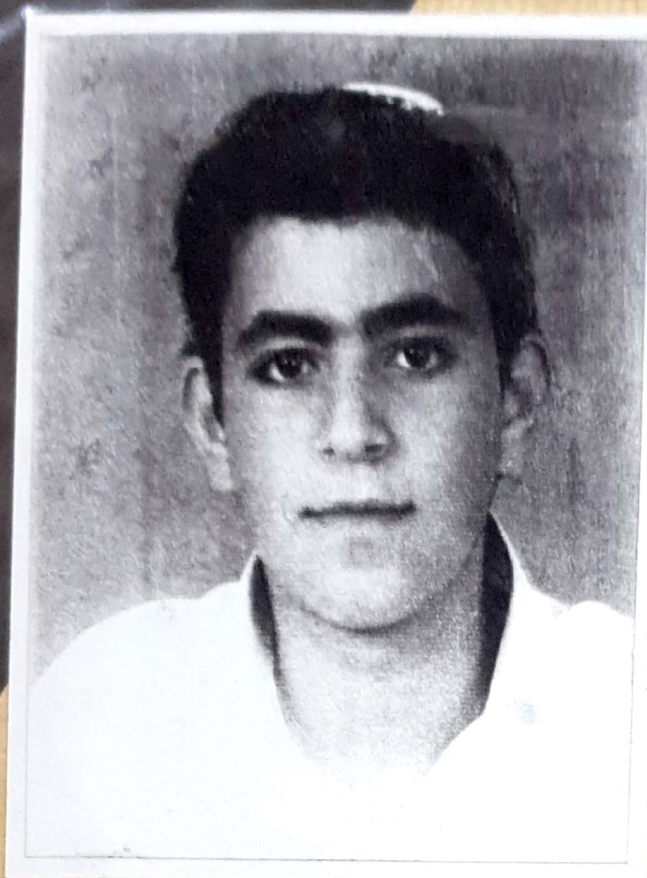
להיות בגולני, פירושו להיות חובש, אפסנאי, שג"א או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"...

להיות בגולני, זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של אימון ושגרה!

אופיר בילדותו

בבר המצווה

מתקופת הצבא

דברי המ"כ, אופיר בסול, למחלקה:

את המסלול אתם עכשוו מסיימים ובאן בולעו נפרדים. מי לסמלים. מי לותיקה ומי לשנה
ביציאה.

קשה לי לתאר במילים ספורות את מה שעבר עלינו בתקופות ארוכות. מהטירונות שהייתם
עדיין צעירים מעוררים, והגענו לגדוד לוחמים מעולים.
למרות שעזבתם אתכם לפני חודשים רבים, בליבי תשארו תמיד חמוקים.
שמרו על קשר ועל עצמכם.

אופיר בסול

דברי המחלקה למ"כ - אופיר בסול

למרות שלא סיימתם איתנו מסלול, עברתם איתנו תקופה נכבדת ממנו. נתחיל בטיירונית בה
הסתכלנו עליך כאחד משני המ"כים, ובחנו אותך בכל צעד. אך עמדת במבחן זה ונילנינו
לעינינו מפקד חכם, ישר וחיוני. ניסית לגבש אותנו מבחינה חברתית - ערך, שתמיד נהגת
לומר שהוא החשוב מכולם. רצית לחנך אותנו בדרך הטובה ביותר ולכן נתת לנו אנשיים
חיוניים ותסביר לנו כל דבר. במשך המסלול ניכרת היתה ההשקעה שלך והמאמץ להשאיר
מפקד מוביל במחלקה ובפלוגה בכלל, שיודע תמיד להיות במקום הנכון ובזמן הנכון. ברוח
טובה וחברותית, לעיתים היית "זרקן" מה שהתבטא גם בניסיוןך הלא מוצלח להתחמק
מקורס קצינים.

קיוונו שתסיים איתנו מסלול, אך נאלצת לעזוב אותנו בשער פטמה והבטחת שתחזור. אך
לא שבת עד היום. אנו מודים לך על תרומתך הגדולה למחלקה ובהצלחה בהמשך דרכך.
מחלקה 1.

היתקלות בלבנון שני חיילי גולני נהרגו בהתפוצצות מיטען צד

והפעיל מטען נוסף מסוג כלימגור. בפיקוד הצפון טרם קבעו אם המטען הופעל בשלטר-חוק, במסגרת מארב מתוכנן לכוח, או שהחיילים עלו על מטענים שהוטמנו בשטח והופעלו על-ידי פס דריכה, תיל ממעיד או אמצעי אחר. כבר בשלב זה של החקירה ברור לצה"ל שבאיזור הוטמנו עוד מטענים, שלא התפוצצו. מפיצוץ המוקש ומטען הכלימגור נפצעו בסול ויוסי פוב באורח אנוש מפגיעת רסיסים בראשם. חובש ורד פא שהיו עם הכוח נתנו להם טיפול ראשוני בשטח, ובמקביל הוזנק למקום מסוק חילוץ של צה"ל. במהלך נסיונות הפינוי המטירו המחבלים אש מרגמות לעבר הכוח, וצה"ל הגיב באש ארטילרית לעבר מקורות הירי כדי לאפשר את חילוץ הנפגעים.

יוספוב נפטר עוד בשטח, ואילו בסול פונה במצב אנוש למנחת גיבור, בסמוך לקרית שמונה. במשך שעות נאבקו הרופאים על חייו, ולאחר טיפול ראשוני

שני חיילי צה"ל, סמל ראשון רוסלן יוספוב, בן 21 מנשר, וסמל ראשון אוסיר בסול, בן 21 מכפר סבא, נהרגו אתמול לסנות בוקר באיזור הביטחון בדרום לבנון. השניים משתייכים לגרוד "גרעון" בגולני, שאיבד לפני כשבועיים וחצי חמישה מחייליו בשריפה בדרום לבנון.

שלשום כלילה חזר כוח של גולני ממארב ממושך באיזור ואדי טלוסה, צפונית למוצב טייבה, בגיורה המרכזית של איזור הביטחון בדרום לבנון. בסול הלך בראש הכוח, ומאחוריו יוספוב וחייל נוסף, סמ"ר אסף סידה, שנפצע קל ואושפז בבית החולים בצפת.

בדרכם למוצב עלה הכוח על מטענים שהטמין הח"י ונאללה. מתחקיר ראשוני שבוצע אתמול עולה כי בסול דרך, ככל הנראה, על מוקש נעל, שהתפוצץ

הוא הועבר לבית החולים בצפת, ובהמשך לניתוח ראש
 ורחף בבית החולים רמכ"ם, שם הוא מת מפצעיו.
 מספר עוצבת הנגליל, תת-אלוף אפי איתם, שיבח
 את פעילות כוח גולני, לדבריו, למרות הפגיעה הקשה
 הצליחו יתר חיילי הכוח לתפוס, לארגן את פינוי הפי-
 צועים במהירות ואף להשיב אש למחבלים שתקפו אר-
 תם בירי.
 תת-אלוף איתם התייחס גם לוויכוח שהתעורר
 בנושא לבגון. "צה"ל מתמודד עם הצורך לבחון, לפרש
 ולפעול כנגד מציאות משתנה כל הזמן", אמר. "אני
 מודע לוויכוח סביב פעולות צה"ל בלבגון וחושב שהי
 דיון לגיטימי, במקום בו אנשים נופלים, צריך דיון
 ופתיחות. דיון לא מוסיק, אלא מחזק וגורם לבחון, להת-
 לט ולהכריע על אופן הפעילות. מוכן שצה"ל לא
 צריך להיות חלק בוויכוח הסתות, ויחד עם זה אנחנו
 תוהרים ובוחנים כל אופציה".

המכה השניה

עורא בסול, אביו של אופיר, היה בטוח שהילד שלו יסיים את השירות הצבאי חי. מין אמונה פנימית כזו שנוכחה בברכות רבנים, "מהענקים שבהם", הוא אומר. בשבת האחרונה של חיי בנו בן ה-12, עוד טרם עלה הבן ללבנון, היה כרגיל בבית הכנסת ותרם לצדקה "ושבו בירכנו את אופיר ועוד הוסיפו לו ברכת כוהנים. וזו ברכה שצריכה להחזיק מעמד לפחות 24 שעות".

המתפללים שאלו אותו מה הבהילות הזו עם הברכות, למח הרחישות הזו של ברכה על ברכה, ולעזרא לא היה מענה. בארבע בבוקר, כשאופיר היה כבר כמה שעות בארץ המטענים הממולכדים, נקשו בדלת. דרך העיגית ראה את האנשים במדים. "לא האמנתי. ירעתי מה הם רוצים להגיד". "לכו מפה", הוא זעק אל תוכו בקול מרוסק, "אני לא רוצה לפתוח לכם". הם פתחו לרווחה דלת שנפערה לכרי מרק, ואמרו לו שהבן שלו פצוע אנוש בבית החולים בצפת, ולמטה מחכה מונית להסיע אותו ואת רינה, אשתו, אל הבן.

אופיר בסול, סמל ראשון מגדור 'גרעון' בגולני, חזר ממארב באזור וארי טלוסה ליר מוצב טייבה, בגיורה המרכזית באזור הביטחון בדרום לבנון. כדרכו למוצב דרך, ככל הנראה, על מוקש נעל, שהתפוצץ והפעיל מטען נוסף. ומה כבר חשובה להורים ההתחבטות בפיקוד צפון לגבי הטכניקה של המוות: אם הופעל המטען בשלטון דחוק, או באמצעות פסידריכה, או אולי דווקא תיל ממד עיד. "ובמונית אנחנו שומעים שיחות טלפוניות: מחליטים להעביר את הילד ל'רמב"ם'. כשהגענו ל'רמב"ם' המסוק עם אופיר כבר היה בדרך מצפת לשם. תוך דקות הוא הגיע. רצנו אליו. העיניים שלו היו סגורות. החזה החשוף והפנים היו מכוסים דם. ואני רואה ובורח. לא יכול. לא עומד בזה. מכניסים אותו לחדר הניתוח. והאחיות אומרות לנו שהמצב יציב. ואחר כך מדברים על התאוששות. ואני מאמין להם, ומאמין בעיקר בחסינות של הילד שלי, כי אומרים שהוא חי ונושם. ובאה אחות עם ניסוח אחר, וכעבור עשר דקות יוצא רופא ואומר שהם ניסו הכל ולא הצליחו. ויש כבר בוקר חדש".

בבקרים שיבואו שוב לא יחזור אופיר הביתה, עייף, מלוכלך ורעב למאכלים של אבא שלו, שטרח סביבו בדבקות בכל חופשה מלבנון. ורינה לא תחוה "את היקף הזרועות שלו סביב המותניים", את המבט הבוהק בעיני הפחם הגדולות שלו.

"תמיד כשנכנס, קודם כל נישקתי לו את העיניים. והוא, בסבלנות, היה מגיש עין שמאל ועין ימין", היא ממררת בבכי ואחיותיה עימה. "ובעיניים האלה נכנס רסיס שריסס לו את הגולגולת". ובכלל, היא אומרת, אופיר לא היה מרשה שידברו עליו בסופרלטיבים, שיפליגו בצניעותו, בכיינותו הכובשת, ביושרו, ביכולת התחברותו לאנשים. "אסור להשוויץ בו אפילו שהוא איננו, כי יש בי תחושה שמישהו, למעלה, יקטרג. ולו אין מקטרגים בארץ".

אופיר, אומר האב, הלך בדרך הישר. היו שני סמלי מחלקות "ועליו אמרו שהוא לא מספיק טוב, כי לא ידע 'להשלים' ציוד".

"מדרשיסט אמיתי", פוסק בגאווה כבושה שמואל בר-לבב, מנהל פנימיית 'נועם'. "זה מחזור שחצי ממנו קצינים. כולם ביחידות מובחרות. כולם נוער אליטיסטי".

לפני שנהרג היה שבוע בבית. במוצאי שבת אחת התכנסו החברים מגולני בבית הוריו הפתוח. מעין גיבוש. היו הספקולציות לגבי הישיבה בלבנון. הנעים רים הזו את ההלוויות של עצמם, ושאלו זה את זה אם הם רוצים שיבכו עליהם. "ואחר אמר ככה, והשני אמר ככה", משחזר האב, "אופיר אמר שלובשי מדים לא בוכים. ואחר כך הם שאלו בקול מי יישא דברים על קברם. ואופיר אמר שהוא רוצה שאמא שלו תדבר".

"אני יודעת", היא אומרת. "הוא היה קשור אלי ואל חברתו, שרי. וזה היה קשר עם כבוד גדול ומרחב מחיה. עשיתי כל מה שצריך ביום-יום, אבל האנדר גיה שהוצאתי על כל פעילות רגילה התישה אותי, כי רינה התנקזה לאופיר. הכל היה סביבו".

דווקא בשבוע הדחוס, האחרון בחייו, חברתו בשנתיים ומשהו האחרונות, שרי שפיגלר, לנה אצלו והוא אצלה. "בחדרים נפרדים", היא מרגישה.

זו היתה האהבה הראשונה והאחרונה שלו, מאוד ביישנית. היא החלה אחרי שאורן, חברו הטוב של אופיר, סיים חברות עם שרי. "את צריכה לצאת עם אור פיר", קבע, "בסוף תהיו חברים". "ואופיר", מספרת שרי, "כזה ביישן, לא הסתכל לי בעיניים. לאטילאט התקשר ולא האמין איך דיבר כל כך הרבה זמן עם

של עזרא בסול

בת בסלפון. בתחילה זו היתה סתם התחברות. ואז, בט"ו באב, הזמין אותי לצאת איתו. 'מה ללבוש?', שאל אותי ואני בידתי איתו אם זו יציאה ממשית. הוא סיפר על האמא שלו, ששאלה מי זו הבת שמשגעת אותו.

הם הלכו לסרט ואחר כך ישבו בחוף הים – ומיד הוא דיבר על אהבה. "אין לי מה לחפש יותר", אמר לה כעבור שלושה שבועות של חברות. כשחזר טרוד מלכנון דיבר על חתונה וילדים. רצה שיקראו לבתו, שתיולד ממנה, דניאל. "כל כך ביישן היה", מתרפק עליו עזרא, "שהלך לגיטתי וביקש שתגיר לי שהוא מתכוון להתחתן בקיץ".

כשתי שנות אהבתם תימון אופיר בין שלושה בתים. אחרי ביתו שלו היה הבית השקט של אמה של שרי ובעלה ברמת השרון, שכבש אותו בשקט וכמר סיקה הקלאסית שבקעה ממנו תדיר. השלישי – בית אביה של שרי, רופא השיניים ר"ר אייבי שפיגלר. "פשוט עגבנו עליו", מספרת שרה, האם החורגת. "השקט הביישני והרגיש שלו חדר אלינו בעוצמה. הכל הוא ראה. שמע את חריקת המכונית שלי – ומיד רץ לעזור עם הסלים. עם אייבי יצר פולקלור משותף של כדורגל".

עזרא והאם החורגת הסתדרו נהדר, מעידה שרי, "כי לשרה חשובים מאוד כלים וסידורי שולחן יפים. ולעזרא, כמו לאופיר, חשוב מאוד האוכל. הוא מכין סלטים ואורז. וסלט הוולדורף שלו הוא בלתי נשכח".

כל יום שישי עזרא 'עושה שוק' ומיד חוזר הביתה ומבשל בישולים אחרונים למשפחתו. האוכל, בשביל האיש הקטן והכריזמטי, הוא מין חיבור לילדיו. מר שג. משפחתיות שלמה שמתגנקות לארוחה משותפת.

מאחורי ההתעסקות-הקבועה במאכלים, עומד ילד בורד, שניקע עצמו ממש פחתו בגיל 13 וברח בדרך-לא-דרך לארץ. "ברחתי מסוריה לבר. ללא ידיעת ההורים. רציתי להיות בארץ ישראל. אתה מסכן את עצמך כדי להיות כאן. מקים בית ומשפחה, הכל בעשר האצבעות שלך. ותמיד לבר. חי בפנימיה לבר, לומר באוניברסיטה לבר והמשפחה הגרעינית שלך היא הכל בעבורך".

אבא שלו היה סוחר בדים בחאלב. "זה נשמע אולי בובמסטי, אבל היתה בו הרבה תמימות. השועלים תמיד סידרו אותו. סוחר גדול הוא לא היה. אמי, שמי חה, נפטרה מסרטן כשהייתי בן תשע. בת 40 היתה. נשארו ארבעה אחים מאד תה אמא ואח מזהאמא החורגת, מארי. כשאמא נפטרה, הרגשתי צורך למלא את חסרונה בבית. ניסיתי לעשות מאכלים. הנסיונות הצליחו", הוא אומר בביישנות כובשת לב. "אני לא שף, אבל לוקח מוצרים ועושה מהם משהו טוב".

הוא גורל חלקית אצל אחותו הנשואה ואצל דודתו. התגים נחוגו אצלו. כשיסיים את ה'כותאב', בית הספר היסודי, המשיך ללימודים בבית המדרש, "שהוא מעין חטיבה ובית-ספר תיכון של לימודי קודש ולימודים כלליים, שנמשכו עד שעות הערב. שיטת הלימוד נעשתה בקבוצות, החממה הציונית שלי, ללא ידיעת הרבנים. הכל היה סורי. הכל חסוי".

"גם ההורים לא ידעו דבר. ואני, ילד בן 13, אוגר סודות גדולים. לימים בא איש, שלמה שמו" – הוא מסרב להרחיב עליו את דיבור – "ואומר לנו שאנחנו עולים לארץ. תוך 24 שעות, במפתיע, צריך לצאת את סוריה. הוא פנה אל כל אחד מאיתנו בנפרד. גם אל בית אבי הגיע. בקבוצה שלנו היו יום-טוב, עייאש, תופיק, רפול ואני" – ושוב הוא מסרב להסגיר פרטים נוספים על הקבוצה הזו, שחלקם, הוא מרמז, כבר בוגרים בארץ, עשו דברים גדולים למען המדינה.

"כמה חודשים אחרי הברי-מצווה שלי, נדרשנו להשיג 300 לירות סוריות בעד בור המבריה הסורי שלנו לגבול". כסף לא היה לו. עזרא, בלי היסוס, לקח טבעת זהב כבדה בת 21 קאראט שקיבל מאחיו לבריה-מצווה. "הטבעת התאימה למבריה".

הפגישה עם המבריה נקבעה לצהרי היום, ואז הוחלט על המועד הסופי ועל נקודת איסוף, באזור הררי מחוץ לעיר. בערב, נעול בסנדלים ובידיים ריקות, נפרד מאמו החורגת. בחלומות הכי פרוצים שלה לא תיארה לעצמה ששוב לא תראה אותו, כמו שלא תיארה שאביו ימלא את מקומה באשה שלישית, ויעברו 35 שנים עד שעזרא יפגוש את משפחתו שוב, בברוקלין שבניו-יורק.

בתשע בערב, בחורש יוני קריר של שנת 1962, הגיעו חמשת הנערים אל ההר. "המבריה לא הגיע. המונית השחורה לא נראתה. היו לנו חששות כבדים שעובדים עלינו, שעומדים להסגיר אותנו לשלטונות". שניים מהנערים נואשו ועלו לאוטובוס המוביל לחאלב. עזרא ושני נערים נקלטו במונית השחורה, המ' יוחלת, ובתוכה המבריה הסורי תגור באקדה. "נסענו לצפון חאלב, כי המבריה החליט על נתיב מילוט לטורקיה".

"תגידו בגבול שאנחנו בדרך לחתונה", הורה להם המבריה ונקב בשם משפחה ידועה. "כך הגענו להרי הטורוס. בליל ירח צעדנו בשקט עד מפרץ איסקר נדרון. שם כבר קיבלו אותנו האנשים שלנו והובילו אותנו לאיסטנבול. אחרי כמה ימי מנוחה הטיסו אותנו לישראל".

"נישקתי את שפתי

מלאות הדם, קיויתי

שאפיה בו רוח חיים"

שרי: "לא לימדת אותי להגיד שלום"

אופיר ז"ל. הצטיין לכל אורך דרכו הצבאית

כמ"ר אופיר בסול (21) ז"ל וחד ברתו מזה שנתיים, שרי שפוגלר, עמדו להבריו בעוד כמה שבועות על אירוסיהם. הם חיכו לרגע שבו אר שיר יורד מהקן בלבנון. במוצאי שבת בלילה הוא נהרג במהלך פעיר לוח מבצעיות.

"תמיד לימדת אותי להסתכל בק שט שמאחורי הענן, בטוב שמאחורי הרוע, אבל לא לימדת אותי להגיד שלום ולא להתראות", אמרה אתמול שרי בקול חנוק מבכי.

אתמול מוקדם בבוקר קיבלו ההורים, די נה ועזרא, את ההודעה כי אופיר נפצע אנו שות. הם מיהרו יחד עם שרי לבית החולים נסערים ומתוחים, מקווים שיחול שיפור במ צבו. כשהגיעו לשם, המתינה להם בשורת האויב - אופיר נפטר מפצעיו.

"בבית"ח נישקתי את השפתיים שלו מלי אות הדם וחשבתי שאולי אני אפיה בו רוח חיים", סיפרה האם, "אני עדיין לא מאמינה, אני עדיין לא קולטת. אין לי ספק שהחיים שלי לא יהיו מה שהיו, ושלא יספרו לי שהוא היה קורבן. זה לא שווה, בסופו של חשבון, זה לא שווה."

"זה כל כך נכון שהטובים הולכים, שתמיד התפללתי שיירבך בו קצת רוע, כדי שהוא לא יתאים לנוסחה הזו. התפללתי שיהיה קצת פחות אחראי, פחות רציני, פחות תורם, פחות נותן, פחות חם. זה ילד שידע רק אהבה. 21 שנים וחצי הוא נתן לנו שמחה, כשהוא היה נכנס, הבית היה מתמלא אור", הוסיפה בקול סרוק.

החלקה הצבאית בכפר סבא היתה צרה מלהכיל אתמול את אלפי האבלים, שבאו לחלוק לאופיר כבוד אחרון. ח"כ שאול עמור, בן דודה של האם, דינה, סיפר כי לפני 40 שנה הרגו פורעים ערבים את הסבא שלו ושל

דינה, ו"עכשיו נהרג הנין, עליידי בני-עור לה".

כל מפקדיו של אופיר, המג"ד המ"פ ומפ קד המחלקה, ציינו כי אופיר נחשב לחייל מצטיין לאורך כל דרכו הצבאית. הוא היה

תמיד בראש הכוח, תמיד הוכיח את עצמו, היו לו אופציות אחרות, אך הוא בחר במשי מות הכי קשות, סיפרו חבריו ליחידה. אופיר השאיר אחריו הורים, את, אוהד בן ה-15, ואחות, אפרת בת ה-10.

"אתה תמיד היית

בין המצייתנים"

צילום: מאיר רג'ואן

ארונו של סמ"ר אופיר בסול ו"ל, עטוף בדגל ישראל

החברה שרי: "לא לימדת אותי איך להגיד לך שלום"

קודש וברממה דקה אנו קוברים את מתינו, בימים נוראים אלה לא עובר יום ללא חלל ואין קץ לדמי עות', ספר עמירם מילר, ממלא מקום ראש עיריית כפר סבא.

מפקדו של אופיר ו"ל, סגן אייל, אמר ש"כל פעם כשביקשו מתגרב, כל פעם שמישהו היה צריך לסחוב פק"ל כבד, לדחוף אנשים מאחור, תמיד היה אתה בין אלה, בין המצטיינים. בסוף הטירונות לא היו לבטים קשים מי יהיה החייל המצטיין במחלקה. פה אחד הוחלט שזה אופיר".

החברה שרי התקשתה לדבר. בכוחותיה האחרים נים ספרה מול הקבר הטרי: "אופירי החמוד שלי, לימדת אותי לדבר מהלב, להקשיב, לחייך גם כשקשה ועצוב לכולם. לימדת אותי לראות את הקשת שמעבר לעננים ואת הטוב שאחרי הרוע, לימדת אותי למצוא כוחות בתוך עצמי שלא ידעתי בכלל שקיימים. והדבר הכי חשוב שלימדת אותי, אופירי שלי, הוא לאהוב, לאהוב כמו שרק אתה יודע לאהוב. אבל אופירי שלי, דבר אחד לא לימדת אותי: לא לימדת אותי איך להגיד לך שלום."

מאת אורי ארזי

"תכננתי עם אופירי שאחרי השחרור הוא יצא לדושי להתאושש, וקבענו להתחתן בספטמבר", סיפרה אתמול שרי שפיגלה, בת 20, חברתו של סמ"ר אופיר בסול ו"ל, בן 21 מבכר סבא, שנותרג מסיצוף המטען בדרום לבנון.

אופיר גדל בכפר סבא ולמד במדרשיית נועם בפרדס חנה. הוא התגייס לגולני, היה מצטיין מחד לקחי, ובעוד חצי שנה אמור היה להשתחרר. את מול הועיקו אנשי קצין העיר את הוריו של אופיר לבית החולים רמב"ם בחיפה, שם נלחמו הרופאים על חיי בנם. אחרי זמן קצר הוא מת מפצעיו.

בבית המשפחה יושבים ההורים, רינה ועזרא, אני שי חינוך, והאחים אוהד ואפרת. שקטים, בוכים. "רציתי שיהיה בו קצת רוע, קצת פחות אחריות, קצת פחות מסירות, שלא יתאים כל כך לנוסחה", אמרה האם על בנה.

בית העלמין הצבאי בכפר סבא היה צר מלהכיל את אלפי האנשים שבאו ללוות את אופיר. "בחדרת

מלוד וזכילו את שלושת הנערים לבסיס הקליטה של עליית הנער, 'רמת
הרסה' בטבעון. משם שולחו בחשאיות גמורה לכפר בתיה. ארבע שנים היה שם.

"ואני, שנתיים לא אכלתי את האוכל האשכנזי ההוא. הייתי מחלק אותו לחב
רים, לכן לא תפחתי והתארכתי. נשאיתי בגורל הנער שהייתי". הוא מתרומם,
קפוצי וזעיר, לשיחת טלפון ארוכה מבלגיה.

אלי רבינוביץ, מנהל הפנימיה של כפר בתיה אז, וזכר נער קטנטן וצנום,
"ילד שעשועים, תמיד עם חיוך על הפנים. רק מתקרבים אליו ומקבלים מצב-
רוח טוב. איתו אף פעם לא התעסקו, לא הרביצו לו". כבר אז התבלט ביכולת
הגרייה שלו להרדים בנועם אגרסיביות של אנשים. "הוא היה הפה של כולם.
מין מתווך, סניגור, ובעל יכולת חברתית נדירה. מנהיג שמסדר הכל בשקט".
עורא בחד במגמה החקלאית. "אני בפלחה, בכרם, ברפת. חי עם הטבע". בתוך
השנים הללו הגיעו אליו רסיסי מירע על אביו ואחיו, באמצעות אנשים שברחו
מסוריה. "ואני מתגייס לחיל-האוויר. חייל בודד, בלי בית. רוב הזמן בצבא, עם
גיחות קטנות לאח של אבי ולאחות של אמי שעלו לארץ בשנות ה-40 וה-50.
אחרי הצבא נרשמתי לאוניברסיטת בראילן. רציתי ללמוד משפטים ולא
היתה אז מגמה כזו. גם לא היה לי איפה לגור. היתה רק המילגה ללימודים, כך
שהחלטתי על לימודי כימיה, בזכות המורה שלי בכפר בתיה, שחיבב עלי את
המקצוע והראה לי נתיבים אליו, ובגלל המגורים בפנימיה של בראילן".
בקמפוס הכיר את דינה, אשתו, שלמדה ספרות עברית וחינוך. הידידות ביי
ניהם הביאה לאהבה ולחתונה. עם סל קליטה של עולה חדש, קבע את מגוריהם
בכפר-סבא. היה לו תואר והוא החל ללמד כימיה ופיסיקה בחטיבת הביניים של
מדרשיית 'נועם', בישיבת בני-עקיבא ברעננה ובבית-הספר 'רמב"ם' בנתניה.
דינה מלמדת בבית-הספר 'הראל' בכפר-סבא. "לא היינו מודים של אופיר", היא
אומרת. "מעולם לא הסכמתי ללמד את ילדי. זה לא אתי".

בימים אלה היתה צריכה להתחיל בלימודי יהדות לתואר שני. יהיה עליה
לאסוף את השברים ולהסיט צער אל לימודים, גם למען ילדיה – אוהד, בן 15

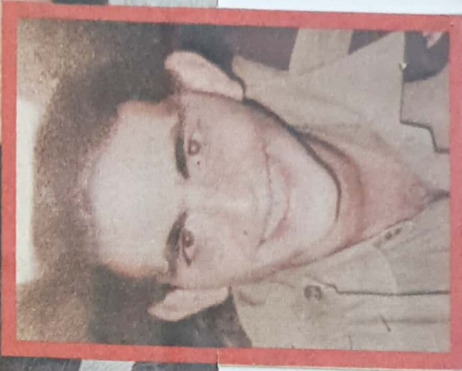
ואפרת, בת 10. ייתכן שבקרוב הם יטוו לפגוש את הסבא, משה, בן 90, ואת דר
דיהם ודודותיהם שהגיעו לברוקלין מסוריה לפני כשלוש שנים.

35 שנה לא ראה עורא את משפחתו. בברוקלין פגש את אביו "שכבר אינו
מכיר את בניו", את שני אחיו הרופאים, אח עורך-דין ואחיות מהאשה השלי-
שית. אף אחד מהם לא הגיע ל'שבעה'. "האח האחרון שלי היה צריך להתחתן.
שלחנו הודעה על אופיר, והיא נעצרה בדרך, כדי לא לחבל בחתונה שלו. כך
פסק הרב. כך נקבעו הדברים, כי אין לגביהם חובת אבלות. חלקם יגיעו, אולי,
מאוחר יותר".

אופיר רצה לפגוש במשפחה האושרת. סיפורי אביו על בריחתו מסוריה הר-
ליקו אותו. שנים, לקראת פסח, דחק בעורא לספר שוב ושוב "ביציאת סוריה"
שלו, סופג תיאורים על הבריחה האמיצה, על הברידות העיקשת שלו בארץ, על
השתלבותו בה. "והוא, ילד משפחתי שכוח, לא הלך בחופשות לסרטים. רצה רק
את המשפחה, לספוג שוב ושוב סיפורים על ילדותו. המשפחה היא ערך מוח
לט בעיני, והוא ספג הכל ממני. יצאתי משפחה ורציתי אותה שלמה", אומר עד
רא בפנים מיוסרים. חבר שלו מלטף את פניו הדומעים ואומר שמותו של אופיר
לא היה לשווא: "אנחנו ננצח את החיובאללה ואת האיראנים", הוא לוחש.
"תושמר פרס ומדי. הייתי באיראן זמן-מה בזהות כרוייה, החל משנת '82. ואני
מכיר אותם, את ה'שרה' שלהם, את ההווייה שלהם". אחר-כך הוא משתק ונס
גר הרמטית לשאלות נוספות.

עורא, שירתת במוסד?

"פנו אלי שאצטרף אליהם", הוא מחייך, לראשונה, מין חיוך דק. "זוה בגלל
הידע שלי בערבית סורית, בהילכות שלהם, במגטליות שלהם. חלק מהחברים
שלי שם. סירבתי, גם בגלל הדת וגם בגלל הרצון הגדול להיות כל רקה עם המ
שפחה השלמה שלי. עכשיו היא בלי אופיר".

הנשיא ויצמן בויחום אבליים
אצל משפחת כסול. בתמונה
הקטנה: אומיר כסול ו"ל
צילום: מאיר רג'זאן

כותבים לזכרו של אופיר בסול ז"ל

בלבנון

לאופיר!

אני כותב לזכרך כמפקד - כמפקד ששולח חייל למשימתו האחרונה - למותו. אבל הזכרונות רצים הרבה אחורה - ליום בו פגשתיך לראשונה, כחייל צעיר, בתחילת דרכו לקורס מפקדים. ואם יש דבר אחד שאני אזכור ממך כל ימי זה החינוך והטוב האין-סופי שקרן ממך. נער צעיר במדים, חייכן, שקט, חכם.

לאחר מכן פגשתיך מספר פעמים כמפקד, בקורס קצינים ולאחריו. אני זוכר את עצמי אומר לך - "בוא לפלוגה! עזוב את השטויות, בוא תסיים כלוחם אמיתי, איפה שעושים את הדברים האמיתיים".

ואתה באת! הכרתי הרבה שלא באו, שבחרו בדרך הקלה, לא אתה! בחרת להצטרף לחבריך במשימות שהתבררו כקשות, מאיימות ומסוכנות.

התחלת בפלוגה כחייל, ללא שום תלונה על כך שירדת ברמה או כל דבר אחר. היית קרוב לחבריך שרק אתמול היו חייליך, ובאופן טבעי הפכת מייד למפקדם.

כמפקד בפלוגה המסייעת, הוכחת שאפשר גם אחרת. בנועם הליכות, בהסברים, עם המון רצון לתת לכל מי שסביבך, הצלחת לקנות פינה חמה בלב כולנו, חייליך ומפקדיך. סמכתי עליך בלב שלם וידעתי שתוכל לפקד על חייליך בצורה מעולה בכל מגע עם מחבלים.

נפלת קורבן למעשה נבלה זדונית של אויב פחדן, שבחר להניח מטענים עיוורים בשטח, מטען זה פגע בך.

דע שחבריך-חייליך פעלו באומץ לב ובמקצועיות, כפי שדרשת מהם ועשו כל שיכלו ע"מ להציל את חיידך - אך לשווא. נפלת יחד עם רוסו, שצעד לצידך - והמכה שנחתה עלינו כולנו - קשה מנשוא! חבריך למחלקה ולפלוגה עושים כל שביכולתם ע"מ לחזור לשגרה ולהמשיך בדרך, שאני בטוח שהיית רוצה לראות אותם.

לא אשכח אותך לעולם - מפקד אמיץ ונחוש שצעד בראש חייליו, ומת - מות גיבורים. הקרבת את חיידך הקצרים למען חבריך חייליך ומפקדיך, וכמו שתמיד האמנת, למען בטחון מדינת ישראל.

עמית פישר
מפקד הפלוגה

אופיר!

אמנם הספקתי להכיר אותך תקופה קצרה, אך בזמן זה למדתי עליך הרבה דברים שמאפיינים אנשים מיוחדים: אנשים שטובתם האישית היא בעדיפות שנייה אחרי טובת הזולת, אנשים שמוכנים לסכן את עצמם עבור אידיאל שבו הם מאמינים. כזה היית: מהרע הראשון שהגעת למסייעת חיית עם חיוך על השפתיים. שמחת שהגעת לפלוגה ותיקה, לפלוגה לוחמת. לא עשית לעצמך הנחות בשום תחום בשביל להיות הכי טוב וחכי מקצועי, כי ידעת שכבר עולים ללבנון ושם כבר אי אפשר להתפשר עם בינוניות והמבחן הראשון יכול לתפוס אותך כבר במארב הראשון.

ביקשת להיות קשר ומיד היה אפשר להבחין בדיגום הפק"ל של ציוד הכוננות שלך. בגלל הרצינות, היכולת המקצועית, והניסיון הפיקודי שלך בתור מ"כ, היה זה רק טבעי שתהיה סמל מחלקה. תוך זמן קצר נתמנית לתפקיד, ומייד נכנסת לעניינים במלוא המרץ. כל הזמן התעסקת באיך להשיג עוד ציוד ועוד דברים חדשים, ואיך לדגם יותר את המחלקה. היית מפקד לדוגמה. מפקד שחייליו הקשיבו לו מתוך הערכה ולא מתוך יראת עונש. בזה האמנת ובה היית! תמיד היית מסתכל לחיילים בטובה העיניים, והם ידעו שתמיד אפשר לפנות אליך בכל דבר ובכל בעיה.

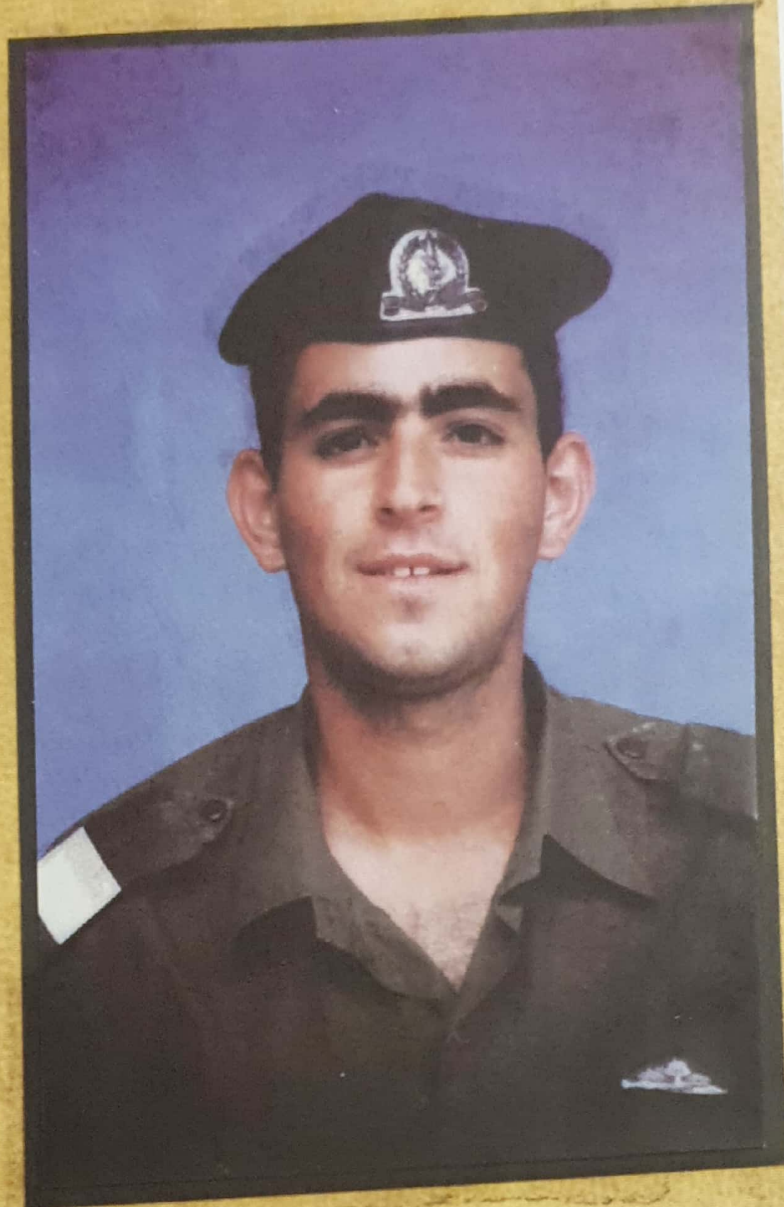
היית בטח מסמיק במבוכה, אם היית יודע כמה שהמחלקה העריכה אותך. הם הלכו בבטחה כשהם ידעו שאתה בראשם-ואתה אהבת ללכת בראש, אהבת את ההרגשה של לנווט ולהוביל, וכשהיית צריך להוביל למדת את הציר עד ששלטת בו בצורה מושלמת. ראשון הלכת גם במארב שממנו לא שבת! במוחך הקדשת ערך עליון למפקדים ההולכים בראש. חסרונך גדול מאוד ולחיילים במחלקה היה קשה מאוד לחזור לשגרה אחרי הארוע הקשה הזה. לזכותם יאמר שהם המשיכו לעשות את העבודה הקשה והמסוכנת בלבנון עם כל הקושי, דבר שבדאי היית אומר להם לעשות, אילו יכולת.

המחלקה נתקלה והרגה מחבלים דבר שתמיד רצית להיות שותף לו. אספר לך שגם במצב זה היית איתנו בלבנו ואי אפשר להתעלם מהתחושה של סגירת חשבון למרות שהחשבון הזה לא יסגר לעולם.

שוליק.

מ"מ מחלקה 5.

אופיר בסול ז"ל

אומרים שפרחים
הם סימן ליופי וחן
והדר
אז למה אצלך
הם נראים לי תמיד
עצובים
ושקטים
ושוקטים...

צבא הגנה לישראל
יח' ד.צ. 02773
י"ד באלול ה'תשנ"ז
16 בספטמבר 1997

משפחת בסול היקרה,

בנכם, סמל ראשון אופיר בסול, זכרוננו לברכה, נפל במהלך פעילות מבצעית, עת עלה כח צה"ל על מטען, ביום י"ב באלול התשנ"ז, 14 בספטמבר 1997, ליד הכפר תלוסה, באזור תבטחון בדרום לבנון.

אופיר שובץ למחלקת הסיוור של הגדוד, לפי בקשתו, כדי שיוכל להשתתף בפעילות מבצעית בלבנון.

תוך זמן קצר הפך להיות סמל מחלקה והוביל את חייליו למשימות חודרות במשימה מעין זו מצא את מותו, כשהוא צועד בראש הכח.

אופיר היה זן נדיר מסוגו, בעל ערכים וחדור מוטיבציה, כריזמטי ומקצועי. חשתי גאווה כמפקדו, כאשר בתחקיר לפני משימתו האחרונה, הציג לפרטי פרטים את מהלך המשימה שהוטלה על הכח והפגין בקיאות מרשימה בנתונים. הבחנתי במבטי ההערצה של חייליו, בעוד שאופיר עונה לי על השאלות הקשות ביותר.

אין לי מילים להביע את הצער והכאב אותם אני חש עם נפילתו של אופיר. רצינו שיהיה קצין בגדוד, אך לדאבונו, חייו נקטעו בטרם עת. כסמל מחלקה סמכנו עליו כמו על קצין והוא לא איכזב. זיכרו יהיה עמנו לעד.

מי יתן ולא תדעו עוד צער.

ניר דגב, סגן אלוף
מפקד היחידה

